HQN™

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

SUSAN MALLERY

Hõrgutav

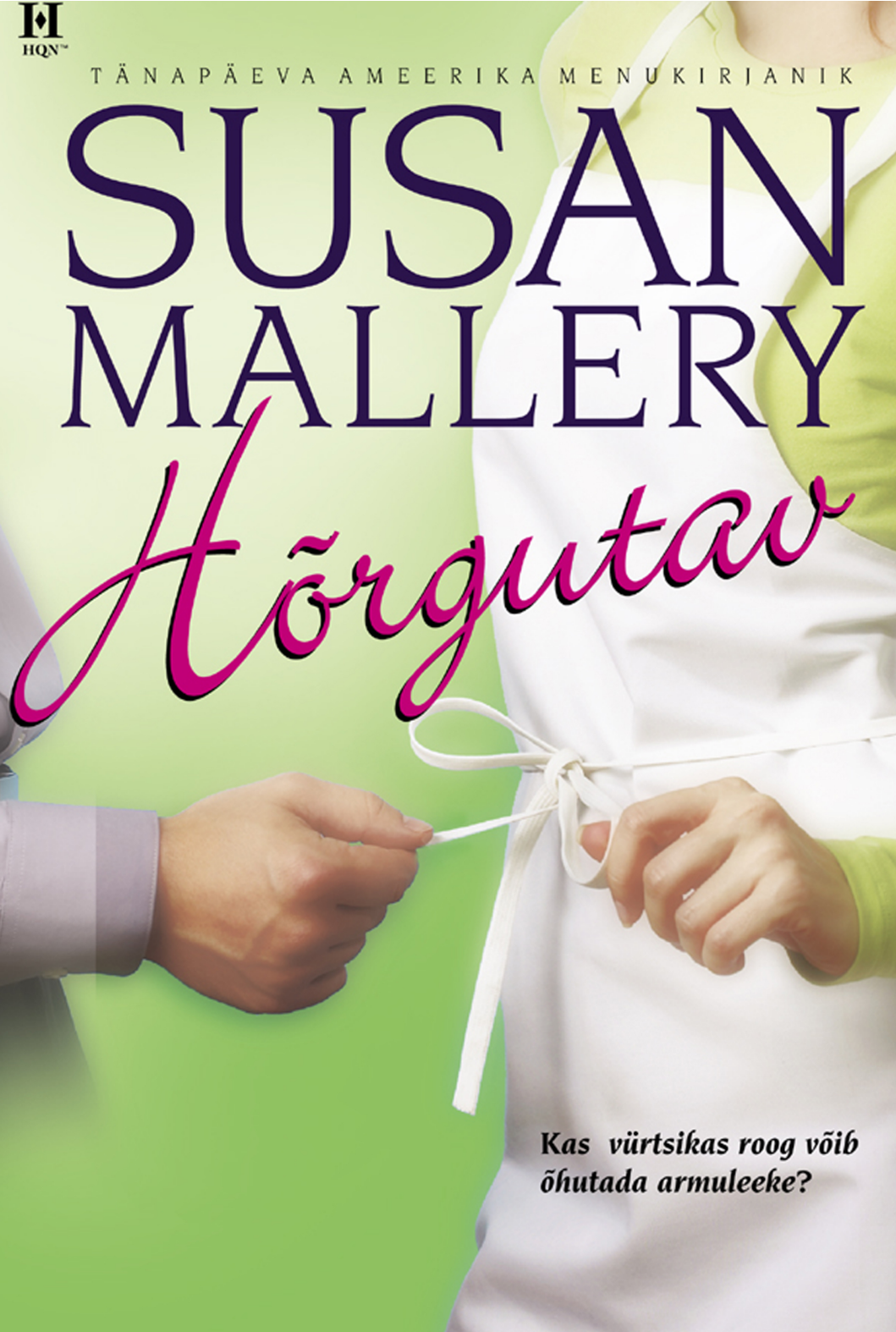

Kas vürtsikas roog võib õhutada armuleeke?

Esimene peatükk

Penny Jackson teadis, et küllap oli vale olla nii elevil selle üle, kuidas eks-mees roomates tagasi tuleb, aga ta oli nõus elama selle iseloomuveaga.

„Sa tead, et ta tahab sind tööle võtta," ütles tema sõbranna Naomi.

„Oo jaa. Siduvuse sulnis lõhn." Penny naaldus toolis tagasi ja kaalus võimalust. „Ma tahan, et ta manguks. Mitte õelusest ja mustast vihast, aga rohkem..."

„Et näidata toetust lahutatud naistele igal pool?" küsis Naomi.

Penny naeris. „Just. Ma arvan, et see teeb mu väiklaseks ja väikeseks."

„Võib-olla, aga täna näed sa eriliselt vapustav välja, kui see aitab."

„Natuke." Penny silus oma laheda sviitri esist ja vaatas kella. „Me sööme kesklinnas lõunat. Neutraalses ümbruses – pole mälestusi, ei häid ega halbu."

„Hoia headest eemale," hoiatas Naomi teda. „Sind oli alati kerge tüssata, kui asi puutus Calisse."

„Nii oli kolm aastat tagasi. Ma olen temast täiesti üle saanud. Ma olen edasi liikunud."

„Tõsi." Naomi ei paistnud eriti veendunud olevat. „Ära mõtle sellele, kui vapustav ta oma riietes välja näeb, või ilma nendeta. Selle asemel tuleta meelde, kuidas ta su südame murdis, valetas laste asjus ja sinu õrnad unistused jalge alla tallas."

Küllalt kerge, mõtles Penny, ja pahameele virvendus tikkus tema head tuju varjutama.

Peaaegu sama halb, neli aastat tagasi oli ta kandideerinud koka kohale ühes Buchananite pererestorani. Koht oli rangelt algajale – tema hooleks oleksid olnud salatid. Soovijaid oli palju. Muretsedes, et ta ei pääse löögile, palus Penny oma toonast meest vanaema juures tema eest paar head sõna kosta. Mees keeldus ja Penny ei saanud seda kohta.

„Seekord tuleb töökoht minu juurde," ütles Penny. „Ma kavatsen seda ära kasutada. Ja teda. Rangelt tööalasel viisil, muidugi."

„Ja muidugi," kordas Naomi kajana, aga ta hääles polnud veendumuse kübetki. „Tüli temast tuleb. On alati tulnud. Ole ettevaatlik."

Penny tõusis ja võttis oma koti. „Millal ma pole?"

„Küsi kõvasti raha."

„Ma luban."

„Ära mõtle temaga seksimisest."

Penny naeris. „Oh, palun. See pole probleem. Küll näed."

Penny jõudis vara kohale ja jäi autosse istuma, kuni määratud ajast oli viis minutit üle. Väike, küllap tähtsusetu võimumäng tema poolt, aga ta arvas, et oli selle ära teeninud.

Ta sammus vaiksesse naha ja linasega sisustatud bistroosse. Enne kui ta jõudis perenaise juurde, nägi ta Cali seismas kabiini

kõrval ruumi tagaotsas. Neil võisid olla ühised sõbrad ja nad elasid samas linnas, aga sellest saadik, kui Penny oli teinud kõik mis oskas, et mehe lähedust vältida, ei olnud nad kunagi kokku sattunud. Tänane lõunasöök pidi selle muutma.

„Hei," ütles Penny rõõmsa naeratusega.

„Penny." Mees vaatas ta üle ja viipas siis istuma teisele poole lauda. „Aitäh, et tulid."

„Kuidas ma sain keelduda? Telefonis ei öelnud sa kuigi palju, see tegi mu uudishimulikuks." Penny libises istmele.

Cal nägi hea välja. Pikk, lihaseline, needsamad nukrad silmad, mida Penny mäletas. Juba üksnes tema vastas istumine pani Penny keha mäletama, mismoodi oli siis, kui asjad olid hästi ja nad polnud suutnud käsi teineteisest eemal hoida. Mitte et Penny oleks temast sel viisil huvitatud olnud. Ta oli oma õppetunni saanud.

Peale selle, ta ei suutnud andeks anda asjaolu, et selle kolme aasta jooksul, mis nad lahus olid, ei olnud mehel olnud lihtsat viisakust saada endale mõned kortsud või minna paksuks. Kus sa sellega, ta oli oivaline – mis tähendas, just nagu mees.

Ometi vajas Cal naise abi. Oo jaa, see osa oli väga lahe. Kui nad olid abielus, anti kogu aeg mõista, et Penny pole küllalt hea. Nüüd tahtis mees, et tema päästaks olukorra... või restorani, antud juhul. Kuigi Penny plaanitses öelda jah, viimaks, tahtis ta nautida iga sekundit, sundides meest ennast paluma.

„Waterfrontil on raskusi," ütles Cal ja tegi pausi, sest ettekandja tuli tellimust võtma.

Kui naine lahkus, naaldus Penny kabiini polsterdatud istmel tagasi ja naeratas. „Ma olen kuulnud, et rohkem kui raskusi. Olen kuulnud, et see koht on omadega õhtul. Jookseb tühjaks kundedest ja rahast."

Ta pilgutas, manades näole süütu ilme. Polnud kahtlust, et Cal näeb ta katse läbi ja tahab teda kägistada. Aga ta ei saanud. Sest tal *oli Pennyt vaja*. Tegelikult vajas mees meeleheitlikult tema abi. Kuidas see küll Pennyle ühe mehe juures meeldis. Eriti Cali juures.

„Asjad on paremad olnud," möönis Cal ja nägi välja, nagu vihkaks ta iga sekundit sellest jutuajamisest.

„Waterfront on kõige vanem restoran kurikuulsas Buchananite dünastias," ütles Penny heatujuliselt. „Tegelikult lipulaev. Või varemalt oli. Nüüd olete kuulsad halva toidu ja veel halvema teenindamise poolest." Ta rüüpas vett. „Vähemalt nõnda linnas räägitakse."

„Aitäh informeerimast."

Mehe lõug tõmbus rääkides pingule. Penny võis öelda, et mees on selle kohtumise pärast maruvihane. Ta kujutas ette, mida mees mõtleb – kõikidest peakokkadest terves Seattle?is, miks pidi see olema just Penny?

Penny ka ei teadnud, aga mõnikord tüdruk ei saanud teisiti, kui pidi oma õnnejuhusest kinni haarama.

„Sinu leping on lõppenud," ütles mees.

Naine naeratas. „On küll."

„Sa otsid uut kohta."

„Otsin jah."

„Ma tahaksin sind tööle võtta."

Viis väikest sõna. Sõnad, mis iseenesest ei olnud tähtsad, aga kui need kokku panna, võisid mõnele tähendada tervet maailma. Antud juhul, Pennyle.

„Mul on olnud teisi pakkumisi," lausus Penny rahulikult.

„Oled sa mõne neist vastu võtnud?"

„Veel mitte."

Cal oli pikk, umbes meeter kaheksakümmend, tumedate juustega. Tema põsesarnad ja jonnakas lõug olid nagu üleni voolitud ning suu reetis sageli tema meeleolu. Just praegu oli see kriipsuks pigistatud. Ta oli nii vihane, et praktiliselt ajas auru välja. Penny polnud end veel kunagi nii hästi tundnud.

„Ma olen siin selleks, et pakkuda sulle viieaastast lepingut. Sa saad täieliku kontrolli köögi üle, standardsed kokkulepped. Ta nimetas palgasumma, mis pani Penny silmi pilgutama.

Penny rüüpas jälle vett. Tõtt öelda ei tahtnud ta lihtsalt teist töökohta. Ta tahtis omaenda kohta. Aga restorani avamine nõudis ränka raha, mida tal ei olnud. Tal oli valida, kas võtta endale rohkem partnereid või oodata. Ta oli otsustanud oodata.

Tema plaan oli järgmised kolm aastat raha kõrvale panna, siis avada oma unistuste restoran. Nii et kuigi suur palk oli kena, ei olnud see küllaldane.

„Pole huvitatud," ütles ta põgusa naeratusega.

Cali pilk muutus teravaks. „Mida sa tahad? Peale minu pea varda otsas."

Naise naeratus muutus siiraks. „Seda pole ma kunagi tahtnud," ütles ta. „Nojah, mitte enam pärast seda, kui lahutus sai lõplikuks. Sellest on kolm aastat, Cal. Ma olen ammu edasi liikunud. Kas sina pole?"

„Muidugi. Miks sa siis huvitatud pole? See on hea koht."

„Ma ei otsi kohta. Ma otsin võimalust."

„Mis mõttes?"

„Enamat kui tavalised kokkulepped. Ma tahan oma nime fassaadil ja täielikku loovat kontrolli taga." Ta pistis käe jakitaskusse ja tõmbas välja kokkumurtud paberilehe. „Mul on nimekiri."

* * *